

и започна да ги хвърля една по една към неприятелските вериги. Изведнажъ той се олюлѣ и притисна ръце до гърдите си. Облегнатъ до дървото, до което бѣше картечницата, той видѣ своите юнаци да се хвърлят вихрено напредъ и радостна усмивка озари лицето му. Краката му се подкосиха, но въ съзнанието му победно се носѣше „Шуми Марица“, стихийното войнишко „ура“ и страшния боенъ викъ „На ножъ!“

Когато слънцето залѣзе, полето бѣ осѣяно съ трупове. До дънера на едно дърво спѣше

той, командирѣтъ на една рота отъ титани, спѣше вѣченъ сънъ. Неговата душа бѣ отлетѣла отъ този свѣтъ. Лицето му бѣ изопнато и спокойно. Чуваше се отъ време на време пѣсенъта на гората, която сякашъ пѣеше неговия последенъ надгробенъ химнъ. Дърветата бѣха неговите войници, които стояха около тѣлото на своя командиръ.

Дочо М. Вачевъ

орле отъ 21-а орлова дружина
„Василъ Бочевъ“ — Троянъ